

mostantól kezdve minden erőnkkel arra törekednénk, hogy állhatatosan haladjunk a Szabadító áldott útján – mert a bölcsesség kezdete az, hogy világosan látjuk magunkat.

Miközben ezt tesszük, a mi nagy-lelkű Istenünk kézen fogva vezet majd minket; „erőssé és áldottá [tesz minket] a magasságból”¹⁴.

Szeretett barátaim, az első lépés az igaz tanítványság eme csodálatos és beteljesítő ösvényén az, hogy feltesszük magunknak ezt az egyszerű kérdést:

„Én vagyok-e az, Uram?”

Erről teszem bizonyágomat, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Máté 26:21–22; kiemelés hozzáadva.
2. Máté 7:3, 5.
3. Lásd Errol Morris, “The Anosognosic’s Dilemma: Something’s Wrong but You’ll Never Know What It Is,” *New York Times*, June 20, 2010; opinionator.blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Lásd Justin Kruger and David Dunning, “Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One’s Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments,” *Journal of Personality and Social Psychology*, Dec. 1999, 1121–34. „Négy tanulmányból merítve a szerzők azt tapasztalták, hogy azok a résztvevők, akik a humor, a nyelvtan és a logika területén az alsó 25%-ban teljesítettek, jóval túlbecsülték a teszt során nyújtott teljesítményüket és képességeiket. Habár pontjaik alapján csak a 12-es percentilist érték el, a saját becsléseikben 62-es fölöltre tippeltek” (forrás psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Lásd Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won’t Get You There* (2007), chapter 3. A kutató három munkatársat kért meg, hogy osztályozza saját hozzájárulását a cég sikereihez. A saját maguk által megállapított hozzájárulás elérte a 150 százalékot.
6. 1 Timótheus 1:11.
7. 2 Korinthusbeliek 4:4.
8. Lukács 12:34.
9. Efézusbeliek 3:18.
10. Tan és a szövetségek 4:6.
11. Lásd Alma 17:11.
12. Lásd Ether 12:27.
13. Jakab 4:6, 10.
14. Tan és a szövetségek 1:28.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az előkészítő papság

A papsági felkészítésben a „mutasd meg” sokkal többet ér, mint a „mondd el”.

Hálás vagyok azért, hogy Isten az egész világra kiterjedő papságával gyűlhettünk most össze. Értékelem a hiteteket, a szolgálatotokat és az imáitokat.

Ma esti üzenetem az ároni papságról szól. Mindannyiunkat érint azonban, akik az Úr azon ígéreteit segítjük megvalósítani, amelyek a szentírások szavaival élve az „alacsonyabb papságnak”¹, vagy más néven az előkészítő papságnak adattak. Erről a dicsőséges felkészülésről fogok ma este beszélni.

Az Úrnak az Ő munkájával kapcsolatos terve tele van felkészüléssel. Előkészítette a földet számunkra, hogy megtapasztalhassuk a halandóság próbáit és lehetőségeit. Az itt töltött időt a szentírások az „előkészítő állapot”² kifejezéssel jelölik.

Alma próféta jellemezte ezen előkészítő állapot életbe vágó jelentőségét az örök élet szempontjából, ahol örökké élhetünk családokban az Atyaistennel és Jézus Krisztussal.

Így magyarázta a felkészülés szükségességét: „És látjuk, hogy a halál utoléri az emberiséget, igen, a halál, amiről Amulek beszélt, mely az időleges halál; mindazonáltal megadatott az embernek egy bizonyos idő, melyben bűnbánatot tarthat; így ez az élet egy próbatételi állapot lett; idő arra, hogy felkészüljön az Istennel való

találkozásra; idő arra, hogy felkészüljön arra a végtelen állapotra, melyről beszéltünk, mely a halottak feltámasztása után van.”³

Éppúgy, ahogyan az idő, amelyet a halandóságban töltött életre kaptunk azt a célt szolgálja, hogy felkészüljünk az Istennel való találkozásra, az ároni papságban töltött szolgálatra kapott időnk lehetőséget biztosít arra, hogy felkészüljünk a mások számára végzett életbe vágó segítségnyújtás elsajátítására. Éppúgy, ahogyan az Úr megadja

a szükséges segítséget a halandó élet próbatételein való áthaladáshoz, segítséget küld nekünk a papsági felkészülésünkhöz is.

Üzenetem legalább annyira szól azoknak, akiket az Úr segítségképpen küld az áronipapság-viselők felkészítéséhez, mint az áronipapság-viselőkhöz. Az apákhoz szólok. A püspökökhöz szólok. És mindazon melkisédeki papokhoz is, akiket azzal bíztak meg, hogy a papsági felkészülésben lévő fiatal férfiak társai és tanítói legyenek.

Méltatással szólok és hálámat fejezem ki sokatok iránt szerte a világon és az időben.

Figyelmetlenség volna, ha nem beszélnék fiatalságom egy gyülekezeti elnökéről és egy püspökéről. 12 éves koromban lettem diakónus az Egyesült Államok keleti részén lévő kis gyülekezetben. A gyülekezet annyira kicsi volt, hogy a bátyám és én voltunk az egyetlen áronipapság-viselők, amíg édesapám, aki a gyülekezeti elnök volt, fel nem ajánlotta egy középkorú férfinak, hogy csatlakozzék az egyházhoz.

Az új megtért megkapta az ároni papságot, és ezzel azt az elhívást is, hogy őrkdjön az ároni papság felett. Úgy emlékszem, mintha tegnap történt volna. Fel tudom idézni a gyönyörű, őszi leveleket, amikor ez az új megtért elkísért bennünket a bátyámmal, hogy segítsünk egy özvegynek. Nem emlékszem, mi volt a feladat, arra

viszont igen, milyen érzés volt, amikor a papsági hatalom összefogott, hogy véghezvigyen valamit, amiről később megtudtam, hogy az Úr kijelentése szerint mindannyiunknak meg kell tennünk, hogy megbocsátassanak a bűneink, és felkészüljünk az Ővele való találkozásra.

Ahogy most visszatekintek, hálát érzek azért a gyülekezeti elnökért, aki elhívta az új megtértet, hogy segítsen az Úrnak felkészíteni két fiút, akik egy napon majd püspökök lesznek azzal a megbízással, hogy gondoskodjanak a szegényekről és a szükségét látókról, illetve elnököljenek az előkészítő papság felett.

Még mindig diakónus voltam, amikor a családnk egy hatalmas utahi egyházköztségbe költözött. Ekkor éreztem először egy teljes ároni papsági kvórum erejét. Sőt, akkor láttam először egy ároni papsági kvórumot. Majd később itt éreztem először, mekkora ereje van és milyen áldásokkal jár, amikor egy püspök elnököl a papok kvóruma felett.

A püspök elhívott, hogy az első segéde legyek a papok kvórumában. Emlékszem, hogy ő maga tanított bennünket – bármennyire is elfoglalt volt, és bármennyi tehetséges férfi is volt még, akiket elhívhatott volna, hogy tanítsanak minket. Körberendezte a székeket a tanteremben. Engem maga mellé ültetett a jobb oldali székbe.

Átnézhettem a válla felett, miközben tanított. Olykor letekintett a

gondosan gépelt jegyzetekre, amelyek egy kis bőr mappában voltak az egyik térdén, és a viseltes, sűrűn jelölt szentírásaira, melyek a másik térdén feküdtek nyitva. Emlékszem a borzongásra, mely átfutott rajtam, amint Dániel könyvéből mesélt bátorságot szemléltető történeteket, és megosztotta bizonyosságát a Szabadítóról, az Úr Jézus Krisztusról.

Soha nem felejttem, hogyan hív az Úr gondosan kiválasztott társakat papságviselői számára a felkészülés során.

A püspökömnek erős tanácsosai voltak, mégis valamilyen okból – melyet akkor még nem értettem – többször is engem hívott fel otthon telefonon, és azt mondta: „Hal, szükségem lenne rád, hogy társként elkísérj néhány látogatásra.” Egyik alkalommal egy özvegy otthonába vitt, aki egyedül élt és nem volt mit ennie. Hazafelé megállította az autót, felnyitotta a szentírásait és elmondta nekem, miért kezelte úgy ezt az özvegyet, mintha nemcsak arra volna ereje, hogy magáról gondoskodjék, hanem arra is, hogy egyszer a jövőben másokat is segíteni tudjon.

Egy másik látogatás egy régóta távolmaradó egyháztaghoz vezetett. A püspököm felkérte, hogy jöjjön vissza a szentek közé. Éreztem a püspököm szeretetét egy olyan ember iránt, aki nekem nem szerethető és lázadó ellenségnek tűnt.

Egy másik alkalommal egy olyan otthonba látogattunk, ahol az alkoholistá szülők a két kislányt küldték, hogy nyissanak nekünk ajtót. A kislányok az ajtórácon keresztül mondták, hogy az anyukájuk és az apukájuk alszik. Nekem úgy tűnt, a püspök még legalább 10 percig beszélgetett velük mosolyogva, megdicsérve a jóságukat és a bátorságukat. Amikor visszafele sétáltam az oldalán, csendesesen megjegyezte: „Jó látogatás volt. Azok

a kislányok sohasem fogják elfelejteni, hogy eljöttünk hozzájuk.”

A két áldás, amelyet az idősebb papságviselő társak nyújthatnak, a bizalom és a törődés példája. Ezt láttam akkor is, amikor a fiam egy nála sokkal komolyabb papsági tapasztalattal rendelkező házitanító társat kapott. Idősebb társa kétszer volt misszióelnök, és számos egyéb vezetői elhívásban is szolgált már.

Mielőtt elindultak volna az egyik kijelölt család meglátogatására, ez a tapasztalt papsági vezető azt kérte, hogy hadd beszéljen a fiammal előtte otthon. Engedték, hogy én is jelen legyek. Az idősebb társ imával kezdte a beszélgetést, segítséget kérve. Aztán valami ilyesmit mondott a fiamnak: „Szerintem olyan leckét kellene tanítanunk ennek a családnak, amely hasonló egy bűnbánatra szólító felhíváshoz. Úgy vélem, tőlem nem fogadnák jól ezt a felhívást. Azt gondolom, jobb lenne a fogadtatása az üzenetnek, ha tőled jönne. Milyen érzéseid vannak erről?”

Emlékszem a fiam riadt tekintetére. Még mindig érzem, milyen boldog voltam abban a pillanatban, amikor a fiam elfogadta a bizalmat.

Nem véletlenül tette össze ezt a párost a püspök. Alapos felkészülés kellett ahhoz, hogy az idősebb társ megtudja, milyen érzések élnek a családban, akiket tanítani készültek. Sugalmazás által érezte azt, hogy hátrébb kell lépnie, és egy tapasztalatlan fiatalban kell bíznia, hogy bűnbánatra és a biztonságba való visszatérésre szólítsa Isten idősebb gyermekeit.

Nem tudom, mi lett az eredménye a látogatásuknak, azt viszont igen, hogy egy püspök, egy melkisédek papságviselő és az Úr felkészítettek egy fiút, hogy papsággal rendelkező férfi és valamikor majd püspök legyen.

Nos, a papsági felkészülésről szóló ilyen sikertörténetek ismerősek

számotokra mindabból, amit a saját életetekben láttatok és tapasztaltatok. Ismertek ilyen püspököket, társakat és szülőket, vagy magatok is azok vagytok. Láttátok az Úr kezét a saját felkészülésekben a papsági kötelességekre, amelyekről Ő tudta, hogy előtettek állnak majd.

Mindannyiunknak kötelességünk a papságban, hogy segítsük az Urat mások felkészítésében. Van néhány dolog, amelyet megtehetünk, és amely kiemelt jelentőségű lehet. A tanítása során használt szavainknál még erőteljesebb a példánk, amelyet a tanok szerinti étellel mutatunk.

Papsági szolgálatunkban kiemelt jelentőséggel bír, hogy másokat felhívjunk: jöjjenek Krisztushoz a hit, a bűnbánat, a keresztesítés és a Szentlélek elnyerése révén. Thomas S. Monson elnök például komoly beszédeket mondott, hogy felserkentse a szíveket mindezen tanok iránt. Engem azonban az indít cselekvésre, amit az emberekkel, a misszionáriusokkal és az egyház barátaival tett, amikor a Torontóban működő misszió felett elnökölt.

A papsági felkészítésben a „mutasd meg” sokkal többet ér, mint a „mond el”.

Ezért oly fontosak a szentírások a papságra való felkészülésünkben. Tele vannak példákkal. Szinte látom magam előtt, ahogyan Alma az angyal parancsát követve visszasiet, hogy Ammonia gonosz népét tanítsa, akik korábban elutasították.⁴ Szinte érzem a börtöncella dermesztő hidegét, ahol Isten azt mondta Joseph Smithnek, hogy merítsen bátorságot, és hogy vigyáz rá.⁵ Ezekkel a szentírásbeli képekkel az elménkben felkészültek leszünk, hogy akkor is kitartsunk a szolgálatban, amikor nehéznek tűnik.

Egy olyan apa, püspök vagy idősebb házitanító társ, aki bizalmat mutat a fiatalabb papságviselő felé, megváltoztathatja az életét. Édesapám a Tizenkét Apostol Kvóruma egyik tagja felkérte, hogy írjon egy rövid értekezést a tudomány és a vallás kapcsolatáról. Édesapám híres tudós volt és hithű papságviselő. De még mindig emlékszem, amikor a kezembe adta az írást, és azt mondta: „Tessék! Mielőtt

elküldöm a Tizenketteknek, szeretném, ha elolvassátok. Tudni fogod, hogy helyes-e.” 32 évvel idősebb és mérhetetlenül bölcsebb és intelligensebb volt nálam.

Még mindig erőt merítetek abból a bizalomból, amelyet ettől a nagyszerű apától és papsági férfitől kaptam. Tudom, hogy nem bennem bízott, hanem abban, hogy Isten képes rá és meg is mondja nekem, mi az igazság. Ti, tapasztalt társak, mindig áldást jelentettek egy fiatal papságviselő számára a felkészülésben, amikor meg tudjátok neki mutatni ezt a fajta bizalmat. Ez segíteni fog neki, hogy bízson a hozzá érkező sugalmazás gyengéd hangjában, amikor egy napon a kezét egy olyan gyermek fejére helyezve pecsételi meg a gyógyító áldást, akiről az orvosok azt mondták, hogy meg fog halni. Ez a bizalom többször is segített nekem.

Mások papságra való felkészítésében tapasztalt sikerünk arányos lesz azzal, hogy mennyire szeretjük őket. Ez különösen akkor lesz igaz, amikor helyre kell igazítanunk őket. Gondoljatok csak arra a pillanatra, amikor egy áronipapság-viselő hibát vét valamilyen szertartás elvégzése során, például az úrvacsorai asztalnál. Ez komoly dolog. Olykor a hibát nyilvánosan kell helyreigazítani, ami sértődéshez, a megalázottság, vagy akár az elutasítás érzéséhez is vezethet.

Eszetekbe jut majd az Úr tanácsa: „A kellő időben élesen feddve, amikor

a Szentlélek arra készítet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél, nehogy ellenségének tartson téged”⁶.

A *fokozott* kifejezés különös jelentéssel bír a papságviselők felkészítésében, amikor helyreigazításra van szükségük. A szó ugyanis a már eleve meglévő szeretet növekedéséről beszél. A kimutatás pedig a megnövekedett szeretetre vonatkozik. Azok közületek, akik papságviselőket készítenek fel, biztosan tapasztalják majd, hogy hibáznak. Mielőtt megkapnák a helyreigazítást, már érezniük kellett a szereteteket hosszú időn át, folyamatosan. Érezniük kellett az őszinte dicséreteteket, mielőtt elfogadnák a kiigazítást.

Maga az Úr is igen nagy becsben tartotta az alacsonyabb papságot viselőket, amely tiszteletet jelez lehetőségeik iránt, és jelzi, mekkora értéket képviselnek az Ő szemében. Hallgassátok meg ezeket a szavakat, melyeket Keresztelő János mondott az ároni papság visszaállításakor: „Szolgatársaim, a Messiás nevében rátok ruházom Áron papságát, amely rendelkezik az angyalok szolgálatételének, és a bűnbánat evangéliumának, és a bűnök bocsánatára alámerítéssel történő kereszttelésnek a kulcsaival; és ez soha többé nem vétetik el ismét a földről, míg Lévi fiai ismét igazlelkűségben nem ajánlanak felajánlást az Úrnak.”⁷

Az ároni papság a magasabb melkisédeki papság járuléka.⁸ A teljes papság elnökeként az egyház elnöke elnököl az előkészítő papság felett is. Az évek során elmondott megmentésre szólító üzenetei tökéletesen illeszkednek azon parancshoz, hogy a bűnbánat és a keresztség evangéliumát elvigyük mások életébe.

A diakónusok, a tanítók és a papok kvórumai rendszeresen tanácskoznak, hogy a kvórum minden tagját az Úrhoz vonják. Az elnökségek kvórumtagokat jelölnek ki, hogy hittel és szeretettel nyújtsanak segítő kezet. A diakónusok áhítattal és hittel osztják ki az úrvacsorát, hogy az egyháztagnak érezzék az engesztelés hatását, és e szent jegyek magukhoz vétele során elkötelezzék magukat a parancsolatok betartása iránt.

A tanítók és papok a társukkal imádkoznak, hogy betöltsék a parancsot, miszerint egyénenként őröknek mindenki felett az egyházban. Ezen párok pedig közösen imádkoznak, amint megismerik a családfők szükségleteit és vágyait. Amikor ezt teszik, felkészülnek a nagy napra, amikor apákként hitben elnökölnek majd saját családjuk felett.

Bizonyágomat teszem arról, hogy mindazok, akik együtt szolgálnak a papságban, egy egész népet készítenek fel arra, amikor az Úr eljön az egyházához. Isten, az Atya él. Tudom – tudom –, hogy Jézus a Krisztus, és hogy szeret minket. Thomas S. Monson elnök az Úr élő prófétája. Erről teszek bizonyágot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Lásd Alma 8:14–18.
5. Lásd Tan és a szövetségek 122:9.
6. Tan és a szövetségek 121:43.
7. Tan és a szövetségek 13:1.
8. Lásd Tan és a szövetségek 107:14.

